

ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

Σύντροφοι εργαζόμενοι, για άλλη μια φορά οι εργατοπατέρες, οι επαγγελματίες συνδικαλιστές της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ, μας κάλεσαν να συμμετάσχουμε στην εκτονωτική απεργία-παρέμβαση που διοργάνωσαν στα πλαίσια της πολιτικής ενουχιισμού και εμπαιγμού των εργαζομένων, σε συνεργασία με τ' αφεντικά μας και τους λακέδες τους («εργατικά κόμματα»).

Πρέπει κάποτε να σταματήσουμε αυτή τη γελοιοποίηση, αυτόν τον εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Βρισκόμαστε σε μια εποχή, που Κράτος και Κεφάλαιο εξαπολύουν την πιο οργανωμένη και μελετημένη επίθεσή τους ενάντια στους εργαζόμενους.

Η πολιτική λιτότητας και εθνικής συμφιλίωσης, οι εκκλήσεις για άνοδο της παραγωγικότητας, η προώθηση تاکτικών εφαρμογής σιδερένιας πειθαρχίας στους εργασιακούς χώρους, ο σεβασμός της ιεραρχίας, δεν είναι τακτικές που οφείλονται στην πολιτική αντιμετώπισης της οικονομικής κρίσης. Κρίση υπάρχει μόνο στα κεφάλια μας. Όλα αυτά, είναι μόνιμες τακτικές του καπιταλισμού σε όλες τις μορφές του (ιδιωτικού και κρατικού) στην προσπάθειά του ν' απομυζήσει και την τελευταία σταγόνα υπεραξίας από τον κόπο μας. Σήμερα, αυτό που ονομάζουν οικονομική κρίση-πληθωρισμό-ανεργία, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η προσπάθεια αύξησης των κερδών των αφεντικών και διατήρησης των ωρών εργασίας, δηλ. διατήρηση του εκμεταλλευτικού-καταπιεστικού συστήματός τους.

Απέναντι σ' αυτή την επίθεση, εμείς οι εργαζόμενοι τι αντιτάσσουμε; Τις εργατικές παρελάσεις, τις εκτονωτικές απεργίες, που κανένα όφελος δεν έχουν για μας και καμιά ζημιά δεν προκαλούν στο σύστημα.

Μέχρι τότε λοιπόν, σύντροφοι εργαζόμενοι θα συμμετέχουμε σε εκτονωτικές απεργίες-παρελάσεις διοργανωμένες απ' τους νταβατζήδες μας; Απεργίες που όχι μόνο δε βλάπτουν, αλλά συχνά οφελούν το Κράτος και τ' αφεντικά, αφού κρατώντας τους μισθούς της απεργίας παίρνουν πίσω την ξευτιλισμένη ΑΤΑ, αναπληρώνοντας ταυτόχρονα τις χαμένες ώρες με υπερωρίες.

Μέχρι τότε θα επιβιώνουμε με δουλειά-φαϊ-τηλεόραση-ύπνο-δουλειά, θα υποφέρουμε στα διαμερίσματα-κελλιά που ακριβοπληρώνουμε, και θα περιμένουμε το Σαββατοκύριακο για να κάνουμε έρωτα, να εκτονωθούμε για να συνεχίσουμε το Γολγοθά της επόμενης βδομάδας;

Πόσα κεφάλια εργατών πρέπει ν' ανοίξουν ακόμα, οι ένοπλοι μισθοφόροι φονιάδες των αφεντικών για να καταλάβουμε πως το Κράτος είναι εχθρός και όχι σωτήρας μας;

Πόσες επιστρατεύσεις πρέπει να γίνουν ακόμα για να καταλάβουμε πως το Κράτος μας αφήνει ν' απεργούμε όποτε και όσο θελήσει αυτό;

Πόσες φορές θα πρέπει να εξευτελιστούμε ακόμα από κάποιον υπουργό-μαριονέττα για να νιώσουμε την καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειάς μας; (Θυμηθείτε τον Κωστόπουλο και κάθε νταβατζή να λέει: «Η εργατική τάξη θα θυμάται την υπουργική απουσία και περιφρόνηση!!!»).

Πόσες φορές ακόμα θα πρέπει να μεταφέρουμε την ταξική πάλη στα χέρια των δικαστών-υπηρετών του κεφαλαίου, για να καταλάβουμε πως η θέση μας δεν είναι στους χώρους των αστικών δικαστηρίων, αλλά πίσω απ' τα οδοφράγματα και τα κατειλημμένα εργοστάσια;

Πόσες φορές ακόμα, οι καρεκλοκένταυροι-εργατοπατέρας και τα κόμματά τους θα πουλήσουν και θα καπηλευτούν τους αγώνες μας για να καταλάβουμε τον χαφιέδικο ρόλο τους;

Σύντροφοι, φτάνει πιά.

Να σταματήσει η ζητιανιά της ελεημοσύνης των αφεντικών, γιατί όλα ανήκουν σε μας που τα παράγουμε.

Πρέπει να καταλάβουμε πως οι απεργίες που γίνονται με τη σημερινή τους μορφή, βοηθούν το Κράτος να σπείρει τη διχόνοια ανάμεσά μας. Η αλληλεγγύη των ταξικών αδελφών μας είναι απόλυτα αναγκαία και δεν μπορεί να ζητιέται αφηρημένα, αλλά να σφυρηλατείται με συγκεκριμένες μορφές.

Σκεφτείτε τι θα γινόταν στην απεργία των εργατών Δήμου αν ξεφορτώνονταν τα σκουπίδια στις βίλλες των αφεντικών και των πολιτικών λακέδων τους, αντί να βρωμάνε στις γειτονιές μας!

Σκεφτείτε τι θα γινόταν αν οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες, αντί να σταματούν τα λεωφορεία, τα κινούσαν χωρίς εισιτήριο!

Σκεφτείτε τι θα γινόταν αν οι απεργοί της ΔΕΗ κατέβαζαν τους διακόπτες των ρολογιών αντί για τους διακόπτες του ρεύματος!

Αυτής της μορφής οι ενέργειες σφυρηλατούν την ταξική αλληλεγγύη, βλάπτουν το σύστημα και ανοίγουν το δρόμο για τη συνολική ρήξη με τον καπιταλισμό.

Σ' όσους λένε πως η επανάσταση είναι ουτοπία, απαντάμε πως η μόνη ουτοπία είναι ο αγώνας για μεταρρυθμίσεις και αιτήματα για μείωση της ανεργίας-πληθωρισμού-δυστυχίας-μιζέριας μέσα στο εκμεταλλευτικό σύστημα που λέγεται καπιταλισμός. Τους απαντάμε πως καμιά πολιτική δεξιά-κεντρώα-αριστερή δεν μπορεί να μεταβάλλει αυτή την πραγματικότητα, γιατί ακριβώς πρόκειται για δομικά χαρακτηριστικά του καπιταλισμού και όχι για αποτελέσματα της κακής πολιτικής κάποιας Κυβέρνησης.

Σίγουρά πολλά θα άλλαζαν, αν πετάγαμε έξω τους επαγγελματίες συνδικαλιστές και παίρναμε τις αποφάσεις με γενικές συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς.

Αν δημιουργούσαμε ένα συνδικαλιστικό κίνημα αυτόνομο, οργανωμένο από κάτω προς τα πάνω, με εκπροσώπους-εκτελεστικά όργανα, κάθε στιγμή ανακλητούς και τακτικά αντικαταστάσιμους.

Αν προωθούσαμε την άγρια απεργία, τη μη προειδοποιημένη και χωρίς έγκριση του σωματείου.

Αν προωθούσαμε το σαμποτάζ στους χώρους παραγωγής.

Αν αντί να τρέχουμε στους δρόμους τραγουδώντας αντάρτικα, καταλαμβάναμε τα εργοστάσια και τα λειτουργούσαμε με τις αρχές της αυτοδιεύθυνσης.

Τότε θα είχαμε προωθήσει τις επαναστατικές διαδικασίες και μορφές πάλης και ο δρόμος για την επανάσταση θα είχε ανοίξει.

Μόνη ρεαλιστική λύση των προβλημάτων μας η ανατροπή του καπιταλισμού και η οικοδόμηση της κοινωνίας της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης των αυτόνομα και εθελοντικά συνεταιρισμένων παραγωγικών και καταναλωτικών κοινωνικών μονάδων.

**ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΤΕΡΜΑ ΣΤΙΣ ΓΙΟΡΤΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΕΚΤΟΝΩΣΕΙΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΜΑΣ
ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΕΙ ΗΔΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ**

Αναρχικές ομάδες Αθήνας